

Володимир ПШКА

В середу, 23 липня 1997 року біля стін першого павільйону кіно-студії ім. О.Довженка грала військова музика і йшов дощ. На тому місці, де, як правило, валялися рештки розібраних декорацій, відкривали пам'ятник Сергію Параджанову.

Обнюхані строгою міліцейською вівчаркою, обшукані президентською охороною, ми оточили мокрими парасолями накритий білою тканиною сюрприз і радісно усміхалися один одному.

Діячі кіно.

Багато хто не бачився дуже давно і від цього усмішки наші були ширі й приязні.

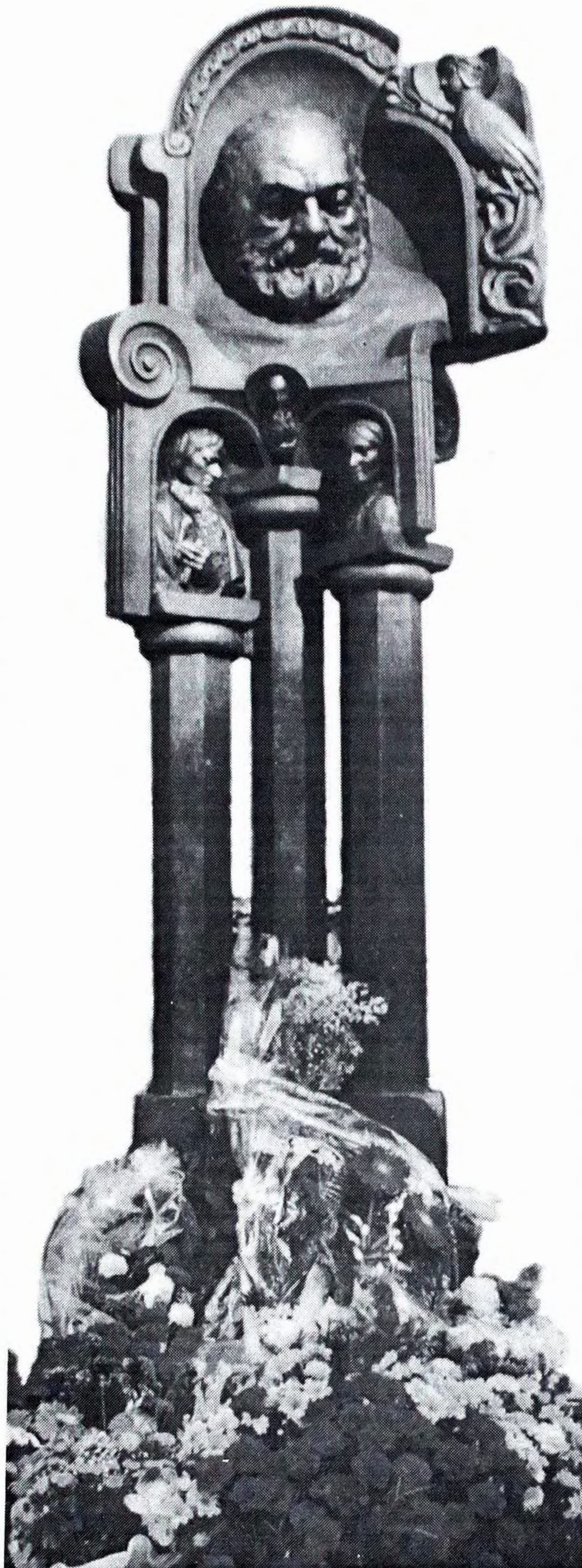
Чутно було поцілунки, сміх... поки верениця блискучих чорних не викотилась на доріжку.

Піджаки заметушилися.

Колишній студійний адміністратор почав вирівнювати журналістів.

Оркестр осікся на напівфразі й... з'явилися Президенти.

Шеренга преси разом обм'якла, кільце зімнулось і з мікрофона на трибуні нам у сотий раз повідомили, що: "Сергій Йосипович, звичайно, не мав рації".

Знімок на згадку

Цього ніхто не заперечував.

Біля мікрофону смикнули за шнурочок і відкрився монумент, дуже схожий на правильний шкільний твір, повністю складений із знайомих цитат.

Знову grimнула мідь.

Ніхто не помітив, як скінчився дощ і усмішки стали ще ширшими.

Журналісти кинулись писати замітки, перекручуючи прізвища, друзі давати інтерв'ю для ТБ, а ті, що залишились, фотографуватися на тлі Параджанова.

Гарний настрої чомусь не зникав. Розходились неохоче і було чутно - то тут, то там - тихо-здивоване: "Це ж треба, а Н ще живий!"

Цього дня на студії видали квітневу зарплатню і з умитого дощем саду доносився дзвін склянок, хруст довженківських яблук і несміливі (поки що) пісні.

Не усміхався тільки Параджанов, але, здається, і йому цей день припав би до душі. Тим більше, що сам він все це і прорік:

"...Коли я помру, - я стану коштовністю!"

Є. Стрилецький,
Н.Аксьонова,
С.Бржестовський,
А.Кудимова, Т.Головченко

В центрі Е.Тимлін, Р.Сергієнко, І.Драч, Л. Сердюк.

В.Кунцов і В.Олендер.